

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko Miastu W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 września 2010 r.,

na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 6 maja 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powódka B. K. wniosła o zasądzenie od miasta W. na jej rzecz kwoty 5000 zł. tytułem odszkodowania oraz 80000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 kwietnia 2000 r., a nadto to ustalenie, że pozwane miasto W. ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 16 marca 2009 r. w pkt. I zasądził od miasta W. na rzecz powódki kwotę 13047,70 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2003 r. do dnia zapłaty, w pkt. II ustalił, że pozwane miasto W. ponosi odpowiedzialność za dalsze mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku z dnia 6

kwietnia 2000 r., w pkt. III w pozostałej części powództwo oddalił rozstrzygając o kosztach procesu jak w sentencji.

Pozwane miasto W. od powyższego wyroku wniosło apelację, zaskarżając go części, tj.:

- w pkt. I – zasądzającym od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13047,07 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2003 r. do dnia zapłaty;

- w pkt. II – ustalającym, że pozwane miasto W. ponosi odpowiedzialność za dalsze mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku z dnia 6 kwietnia 2000 r. Skarżący czyniąc zadość wymogowi oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 13048 zł.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2009 r. w pkt. 1 zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zasądził od pozwanego miasta W. na rzecz powódki dalszą kwotę 13.632,30 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2003 r. do dnia zapłaty; w pkt. 2 zmienił zaskarżony wyrok w punkcie IV w ten sposób, że nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego; w pkt. 3 oddalił apelację powódki w pozostałej części i pozwanego miasta W. w całości, rozstrzygając o kosztach postępowania jak w sentencji.

Pozwane miasto W. od powyższego wyroku wniosło skargę kasacyjną zaskarżając go w części tj. w jego punktach 1, 2, 3 – w części oddalającej apelację pozwanego, oraz w pkt. 4. Wartość przedmiotu zaskarżenia została określona na kwotę 26 680 zł. Przewodniczący wezwał pełnomocnika pozwanego do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, w terminie tygodniowym od daty doręczenia wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi, przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, co do żądania ustalenia. W odpowiedzi na powyższe pismo pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z dnia 22 kwietnia 2010 r. oświadczył, że nie jest w stanie określić tej wartości i wniósł o jej określenie przez sąd orzekający.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wskazując w uzasadnieniu, że w sprawach o prawa majątkowe skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50000 zł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwane miasto W. zarzuciło Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz wniosło o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną, która jest niedopuszczalna. Zgodnie zaś z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia stanowi jeden z wymogów formalnych skargi kasacyjnej, przy czym obowiązek w tym zakresie spoczywa wyłącznie na skarżącym co ustawodawca, w sposób wyraźny, przesądził w art. 398⁴ § 3 k.p.c.

Żądanie zasądzenia określonej kwoty tytułem odszkodowania oraz zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego jest roszczeniem pieniężnym, w sposób bezpośredni dotyczy sfery ekonomicznej powódki, zatem ma charakter majątkowy. Niewątpliwie majątkowy charakter ma również żądanie ustalenia tego typu odpowiedzialności na przyszłość, bowiem korzystne rozstrzygnięcie w tym przedmiocie, przy spełnieniu określonych warunków, daje możliwość dochodzenia przez powódkę dalszych kwot tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia.

We wniesionej skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona na kwotę 26 680 zł., trafnie zatem sąd drugiej instancji odrzucił skargę ze względu na jej niedopuszczalność.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.